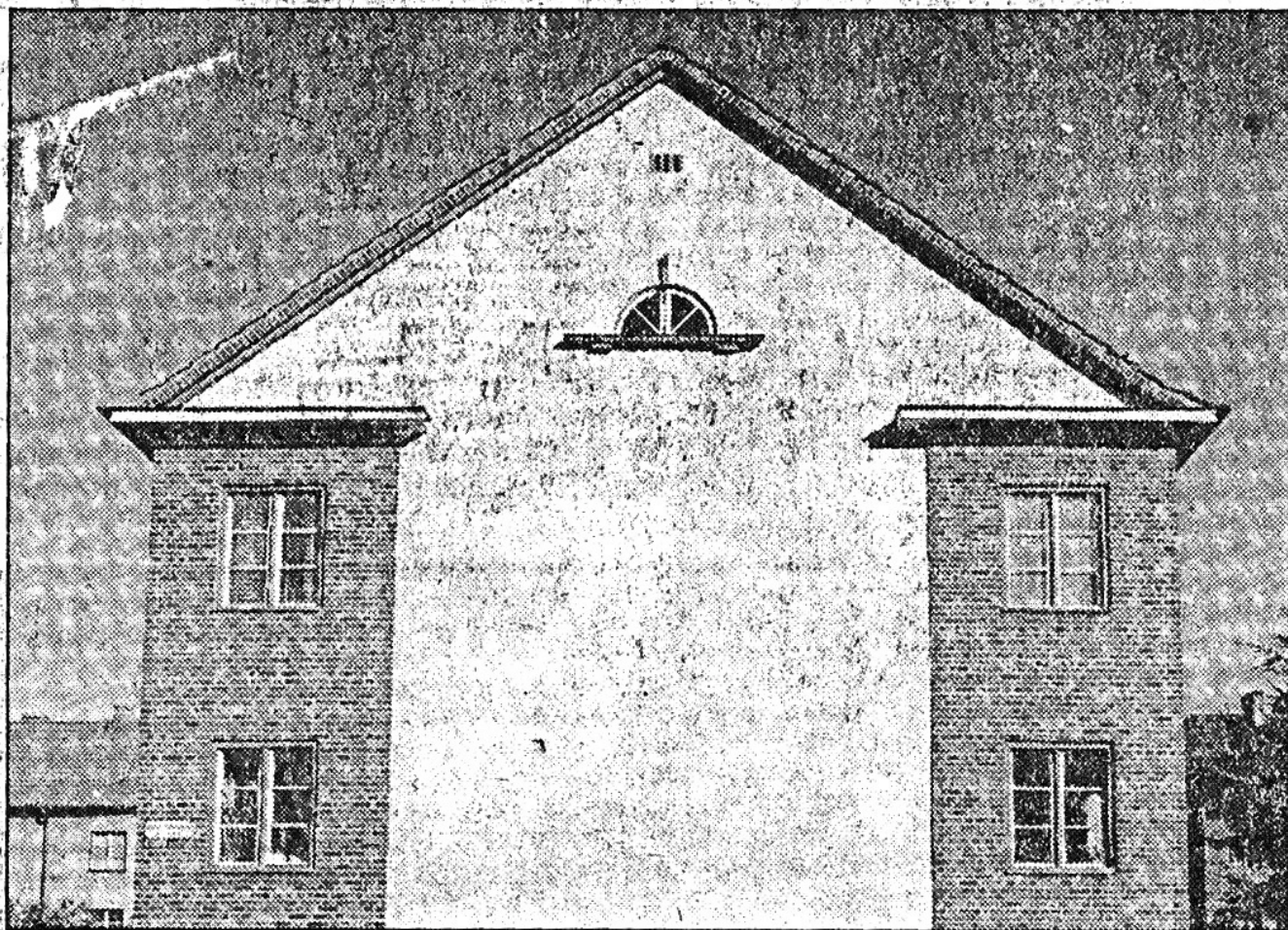

Enkelt och lyckat

Stram, skön Sorgenfrigavel.

FOTO: STEFAN BRECHENSBAUER

Av
MADELEINE BRANDIN

Jag irrar omkring på Malmö gator utan att hitta särskilt bra. Det har det goda med sig att jag då och då plötsligt står inför ett hus som väcker min ohöjda förtjusning.

I en anonym stadsmassa träder oväntat fram en fasad eller ett helt område som något speciellt fint. I och för sig tycker jag att man kan göra nedslag precis var som helst, i varje gathörn, och beskriva vad man ser. Det finns överallt en miljö som är värd att beskriva, eftersom den besöks av människor som upplever den.

Sture Balgård har beskrivit vad han ser när han rör sig genom staden i en förnämlig liten skrift från Stadsförnyelsekampanjen 1983. Han ser historia, han ser

5

husesyn

ordning, kunnande, rikedom och han ser liv.

I Antonionis film "Yrke: Reporter" förekommer en sekvens där kameran dröjer vid utsikten från ett fönster. Utanför fönstret ligger en sluten gård. Grus. Putsade vita väggar. Intensivt solljus. Intensiv skugga. Kameran dröjer och dröjer. Mycket svaga ljud. En katt går på diagonalen över gården. Kameran dröjer. Och vi i salongens mörker märker att vi lär oss se. Vi betraktar. Uppfattar fler och fler detaljer, får sinnesförnimmelser. Associationer och betydelseöverföringar.

Jag hamnade i korsningen Sorgenfrigatan/Mäster Eriks plan och blev förtjust över de enkla flerbostadshusen. De ligger uppradade efter varandra i en mycket enkel stadsplan på smala tomter, och ändå är resultatet så lyckat.

Vitputsat hus med hörn, sockel, trapphus i rött tegel. Skorstenar, taktegel, rejäla, enkla tvåluftsfönster med spröjsar, där karm och båge ibland har olika färg. En rytm med små variationer. Lägenheterna där bakom måste vara små.

Jag gick runt ett av husen. Trädgården på baksidan var bara några meter bred men omsorgsfullt behandlad i all sin enkelhet och utstrålade trivsel.

Gårdsentré, grusad lång gång, några cyklar. Buskage och sittgrupper på den lilla gräsplätten. En miljö att lära av.